

Geachte rechters,

Wat een leuke vrijgezellenavond had moeten zijn, is geëindigd in een nachtmerrie. Mijn nachtmerrie.

Waarin ik misschien zal moeten accepteren nooit te weten te komen hoe dit heeft kunnen gebeuren, en dat niemand hier zijn verantwoording voor wil nemen.

Ik kan nog meer over de zaak zeggen, want voor vele van jullie is het een zaak. Maar voor mij niet, voor mij is het mijn leven, ons gezin, de vader van mijn kindjes, onze kanjer. En na het zien van de beelden en het lezen van de vele verklaringen is het voor mij heel duidelijk, maar ik ben niet diegene die erover beslist en vertrouw op de rechters die na het zien en horen de juiste beslissingen zullen nemen.

Lieve Ro, liever heb ik het over ons, nou ja misschien ook niet want het doet pijn dat er geen ons meer is, niks meer als mooie herinneringen en alles wat we tot nu toe samen hadden opgebouwd. Jij, door keihard te werken, wat een vakman was jij, nu pas zie ik hoe gek iedereen met jou was. Je was er altijd en hoe druk ook, je klaagde nooit. Ons mooie huis, waar jij ons paleisje van aan het maken was, en onze mooie kindjes waar ik jou altijd in zal blijven zien.

Veel mensen vragen aan mij hoe het gaat, dan zeg ik: het gaat met vallen en opstaan. Maar weet je hoe het echt voelt? Alsof er een kistje in mijn buik ver weggestopt zit om maar niet te hoeven voelen, en af en toe gaat dat kistje een beetje open en weet je niet wat eruit komt. Soms zijn het mooie fijne herinneringen, maar vaak is het gemis, verdriet, woede waarom ben jij letterlijk in 1 klap bij ons bent weggerukt, boosheid voor jou want jij stond middenin het leven en genoot overal zo enorm van.

Waarom nooit meer jouw armen om ons heen, nooit meer jouw geur, nooit meer jouw lach, positiviteit, jouw geborgenheid. Waarom hebben onze kindjes geen papa meer. En niet zomaar een papa, wat was jij gek met die 2, alles had je voor ze over en niks was jou te gek. Wilde ons dochtertje een poes voor haar verjaardag die toen amper te krijgen waren, reed jij zo naar de andere kant van Nederland om er 1 voor haar te halen. Moest ons zoontje een nieuwe fiets, zocht jij de aller "dikste" op en gaf hem die.

Ja we missen je lieve Ro.. rond half 5 jouw bus niet meer op het grind horen aankomen.. geen blije gezichtjes meer wanneer jij altijd binnenkwam. Feestjes en verjaardagen met altijd een extra gemis. Ons zoontje die dan niet meer aan tafel wil zitten, want ja naast hem is er een lege plek. Die bang is om te gaan slapen want wie moet hem nou beschermen? Liever niet ouder willen worden..

'straks herinner ik me papa niet meer mama'.. ons dochtertje die steeds meer last krijgt van verlatingsangst, bang om mij ook kwijt te raken: 'kan toch mama dat je straks niet terugkomt', papa kwam ook opeens niet meer thuis.

Voor mij de verantwoording die ik nu opeens alleen moet dragen over onze kindjes, het huis, financieel. Als er iets met de kindjes is, elke keuze alleen moeten maken, de mooie momenten niet meer kunnen delen. Ons zoontje is begonnen met zwemles, als jij hem zou zien zou je zo trots zijn, het besef dat je er niet bij bent als hij zijn diploma haalt. Een week voor je overleed zaten we bij het zwembad omdat ons dochtertje haar diploma haalde en nu zal ik er alleen zitten. De gedachten dat ons dochtertje nooit haar papa zal hebben die haar weg kan geven als ze ooit trouwt, ons zoontje die niet meer tegen jou op kan kijken en met je kan genieten van wielen, vaak voel ik me daarin eenzaam. Mis ik jou, jij hield net zoveel van ze als ik.

Zelf heb ik zo'n fijne en onbezorgde jeugd gehad, dit had ik ze zo graag willen geven. Maar dat is ze afgenomen, het is veel overleven en er het 'beste' van zien te maken. Soms heb ik paniekaanvallen als ik word geconfronteerd met geweld of ziekenhuisbeelden, dan sta ik in 1 klap die bewuste avond weer naast je bed, met het gevoel dat we je kwijt aan het raken zijn.

Ook voel ik me soms dader in plaats van slachtoffer, iedereen die opeens wat van me wil, en iedereen houdt me bij elke stap in de gaten en heeft daar een oordeel of mening over. Er zijn nog maar weinig mensen die mij zien om wie ik ben, en die niet denken ahw daar heb je der.

Vooral toen jij ook werd bestempeld als 1 van de vechtersbazen was dit voor ons moeilijk, overal voelde je de blikken nog meer, mensen die dachten nou dan heeft hij het er zelf naar gemaakt. Maar als jij 1 ding niet ben en nooit bent geweest is het een vechtersbaas. Jij hield daar helemaal niet van. En ik ben blij dat je er gelukkig ook echt niks mee te maken had, dat maakt me trots dat je niks op het spel hebt gezet, en bent gebleven wie je altijd was.

Lieve Ro kon ik je nog maar 1 keer vasthouden, kon ik je nog maar 1 keer wat vragen ook al is het maar of je vindt dat ik het goed doe nu. Want 1 ding heb ik je in gedachten gelijk beloofd en dat is dat ik er alles aan zal doen om onze kindjes een zo mooi mogelijk leven te geven.

Maar het duurt lang zo zonder jou, en soms dringt het pas door dat het echt nooit meer is.

En nooit is voor altijd.